

Una excursió alternativa

Era una tarda d'hivern. Una família va anar a una casa que havien comprat a la Vall d'Aran. Era molt bonica i acollidora.

Quan van arribar van desfer les maletes i es van instal·lar. Realment la casa era molt bonica.

La família només pensava en anar d'excursió per la muntanya: travessant llacs amb raquetes de neu, escalant roques,...llevat de la nena. Ella només desitjava quedar-se a casa amb la llar de foc encesa o bé anar a patinar, però la cosa no anava així.

-Maria!- cridà la seva mare.

-Què vols!- respongué la filla.

-Vesteix-te que anem a caminar!- digué la seva mare.

-Jaaa viiiiinc...-respongué novament ella.

El seu germà, en Joan, ja estava a punt. Ell era decidit com la seva germana, tot i que ella més poruga. En Joan era aventurer, li agradava passar perills.

-Jo ja estic preparat mare!- cridà en Joan.

-Doncs baixa ràpid que marxem- digué la mare.

El fill va obeir. Pocs minuts després la Maria va baixar.

-Ja era hora!- digué Joan amb to burleta.

-No li parlis així a la teva germana- advertí la mare.

-D'acooord- respongué en Joan.

-Anem a caminar!- digueren tots, llevat de la Maria.

La nena no estava contenta, doncs no li agradava fer esforç, ja que per ella, anar a caminar era una de les coses que més odiava.

Van sortir tots a fora. Van pujar al cotxe i quan van arribar al pla d'Orri, van agafar les motxilles i començaren a caminar.

La Maria no deia res, fins que va passar una estona. Va començar a rondinar.

-Estic cansada!- rondinà ella.
-Ara parareem- digué el pare.
-Tinc seeeed-
-Ara veurem aigua- digué rondinant sa mare.

Feia una estona que es queixava i el seu germà digué:

-Et queixes per tot! Ets una pesada!-
-M'és igual- respongué ella.
-A nosaltres no- continuà en Joan.
-Deixa d'escridassar-me!-
-Doncs para de queixar-te!-
-No vull!- cridà finalment la Maria.

Va començar a caminar tot de pressa per a no sentir el seu germà. -Maria torna!- cridaren els seus pares.

Ella feia com si no sentís res. -Maria torna!- repetir la seva família.

Ella seguia caminant com si sentís ploure. Tot i que els pares primer no li van donar cap importància, ara, ja feia una estona que no la veien.

Començaren a preocupar-se i mitja hora més tard arribaren als llacs del Rosari de Baciver. La Maria no hi era. S'havia perdut.

La família entristí de sobte. Van passar hores buscant-la, però, res, ni rastre.

-Maria on ets?!!!- cridaren tots a la vegada. Ningú respongué.

-Mariiiii!- cridà el seu germà desesperadament -Perdona'm!-
El resultat fou el mateix. Ningú respongué.

En Joan se li va acudir una cosa: -I si ha tornat al Pla d'Orri!- digué.
-Tens raó. Anem!- exclamaren el pare i la mare.

Tots baixaren més de pressa que corrent amb una mica d'esperança al cor, que de seguida va desaparèixer. No hi era...

Desanimats i tristos, tots segueren en un banc que hi havia per allà.

-No puc més!- exclamà desesperada la mare.
-Jo tampoc.- digué el pare.
-Anem a buscar ajuda per trobar a la Maria.- digué en Joan.

Van pujar al cotxe i es dirigiren cap a la comissaria. Quan van arribar van explicar el que havia passat.

El policia al cap d'una estona d'escoltar es va decidir a parlar: -Ho sentim molt, però nosaltres en aquests casos no hi treballem.-

-I en quins casos treballen vostès?!-- digueren perplexes.

El policia no digué res.

-No té fills vostè?-- preguntà la mare.-Sí que en tinc-- respongué el policia.

-Els ha perdut mai?-- continuà la mare. -No, no els he perdut mai senyora-

-Doncs deu ser per això que sembla que no ens vol ajudar. Vostè no sap que és perdre una filla i que no et vulguin ajudar. Passar hores i hores sense trobar-la...- Aquest sermó va convèncer al policia.

-Doncs bé els ajudaré-- decidí --Comencem a buscar-la.-

Tot i seguir molt preocupats per la Maria, es van animar un xic. Van explicar com era ella: -és una nena rosa, alta i prima.-

Tornaren a començar a buscar-la, ara amb l'ajut de la policia i més gent voluntària que havien sabut que una nena s'havia perdut a la muntanya. Començant altra vegada des del Pla d'Orri, varen preguntar a la gent que aquell moment dipositaven els seus esquís, però ningú l'havia vist.

També van anar a preguntar-ho a la gent del bar del Pàrrec d'Orri. Els cambrers deien que a vols de migdia una nena sola els va anar a demanar una sopa.

-I li vareu donar?-- preguntar la mare.

-Es clar que sí! No l'havíem pas de deixar sense menjar.-- respongué un dels cambrers.

-I recordeu com era la nena?-- preguntà en Joan.

-Jo no la vaig veure. M'ho va explicar el cambrer que hi ha a la barra.-

Varen preguntar-li a l'altre cambrer i aquesta vegada es van animar més que mai.

-Com era?-- preguntaren tots ansiosos.

-Doncs era una nena rossa, alta i prima.-

-Li va dir com es deia?-- preguntà el pare.

-Sí, es deia Maria.- Tots s'alegraren com no havien fet mai.

-Li va dir on anava?-- va seguir preguntant la mare.

-Sí, sí que m'ho va dir. Va dir que anava cap Arties perquè volia visitar l'església i també volia passejar pel poble i sabia d'un hotel molt acollidor amb un restaurant boníssim.-

Van donar les gràcies als cambrers i van anar cap Arties i van entrar a l'església.

-Mossèn Pere- digué en veu fluixeta el pare.
-Digui'm, en que els puc ajudar?- respongué el mossèn.
-Ha passat per aquí alguna nena rossa, alta i prima?-
-Sí, n'ha vingut una que anava sola, s'ha quedat una estona observant i després m'ha preguntat on estava....Casa Irene.-
-Li ha respòs vostè, no?- preguntà la mare.
-I tant! Només faltaria- respongué el mossèn, -i després ha marxat.-
Tota la família va sortir corrent com un bou enfadat cap a Casa Irene. Quan van arribar van entrar, i a la propietària, la Sra. Irene i la seva filla els van atendre molt bé.
-Esteu cansats?- preguntà la Sra. Irene.
-Sí molt- respongué en Joan -però aquest no és el problema.-
-I quin és doncs el problema- preguntar la seva filla.
-Ha vingut aquí una nena alta, rossa i prima?- preguntar el pare.
-Sí! La tenim a la sala de descans, diu que espera que la trobi la seva família- digué somrient la Sra. Irene.

Tots van córrer cap allà i...Sí!!! Era ella!

La Maria es va aixecar tot rient i plorant d'alegria de la butaca on estava assentada. Tots van córrer cap a ella i es van abraçar.

I des d'aquell dia, la Maria ha anat a caminar i la seva família també ha anat... a patinar.

Fi.